

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 lutego 2026 r.
sprawy **D.K.**
skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 13 czerwca 2025 r., sygn. akt II Ka 181/25,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu
z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt II K 434/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić D.K. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R.K., Kancelaria Adwokacka w N., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100 groszy), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu skazanemu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

[WB]

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt II K 434/24, uznano oskarżonego D.K. za winnego czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zasądzono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 2.500 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 13 czerwca 2025 r., sygn. akt II Ka 181/25, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia:

„1) art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 457 § 3 KPK, art. 366 KPK w zw. z art. 5 § 2 KPK, poprzez nienależyte rozważenie zarzutu wywiedzionego w środku odwoławczym, (odbiegające od wymogu rzetelnej oceny zarzutu odwoławczego), w tym podzielenia stanowiska Sadu I instancji, które polegało na przyjęciu, że zasada z art. 5 § 2 KPK nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, a wątpliwości nigdy nie powstały, gdy tymczasem znajdujący się w aktach materiał dowodowy z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, pozwalał na powzięcie wątpliwości (brak dowodów: wchodzenia do konkretnego pokoju i sposobu włamania — otwierania sejfów/kasetki, zaboru konkretnych środków pieniężnych, ich wynoszenia, wydawania, jak również brak śladów kryminalistycznych należących do oskarżonego i penetracji pokoju, oraz brak zlokalizowania pieniędzy), a pomimo tego najpierw Sąd Rejonowy a potem Sąd Odwoławczy ustalił okoliczności w sposób mniej korzystny dla oskarżonego niż okoliczności wynikające z równie możliwej i wynikającej z dowodów zgromadzonych w sprawie wersji, że D.K. w ogóle nie dokonał kradzieży z włamaniem (pytał tylko o używaną odzież - zbórkę rzeczy i z tego powodu wchodził na posesję) i w konsekwencji uchybienie to miało istotny wpływ na treść orzeczenia, jako

ocenione w sposób nienależyty, co skutkowało uznaniem, że D.K. jest winny zarzucanego mu czynu, a przez to utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku Sadu I Instancji, poprzez efekt przeniesienia (wydania orzeczenia nadal obarczonego tymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego);

a także alternatywnie:

2) art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 457 § 3 KPK, art. 366 KPK w zw. art. 7 KPK, poprzez nienależyte rozważenie zarzutu wywiedzionego w środku odwoławczym, (odbiegające od wymogu rzetelnej oceny zarzutu odwoławczego) w zakresie całkowicie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego dokonanego przez Sąd I instancji, (a następnie zaakceptowanego przez Sąd Odwoławczy), które polegało na sprzecznej, z zasadami prawidłowego (logicznego) rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również przede wszystkim wbrew całokształtowej ocenie, podczas gdy z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że D.K. w ogóle nie dokonał kradzieży z włamaniem - pytał tylko o używaną odzież - zbiórka rzeczy i z tego powodu wchodził na posesję (w tym brak jest dowodów: wchodzenia do konkretnego pokoju i sposobu włamania - otwierania sejfów/kasetki, zaboru konkretnych środków pieniężnych, czy też ich wynoszenia, wydawania, jak również brak śladów kryminalistycznych należących do oskarżonego i penetracji pokoju, brak zlokalizowania pieniędzy - a konsekwencji tegoż brak jest także łańcucha poszlakowego) i w konsekwencji uchybienia to miało istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem skutkowało uznaniem, że D.K. jest winny zarzucanego mu czynu, a przez to utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku Sadu I Instancji, poprzez efekt przeniesienia (wydania orzeczenia nadal obarczonego tymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego)".

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto, wniósł o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu

w postępowaniu kasacyjnym według norm prawem przepisanych, oświadczając, że nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego wniosł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich wad o rażącym charakterze po stronie Sądu odwoławczego we wniesionej kasacji nie wykazano.

Pierwszy zarzut kasacji, sformułowany jako rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 366 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutu wywiedzionego w środku odwoławczym i podzielenie stanowiska Sądu I instancji o braku podstaw do przyjęcia zasady z art. 5 § 2 k.p.k., okazał się być w realiach tej sprawy chybiony. Do wskazywanego zarzutu apelacji Sąd Okręgowy odniósł się na s. 4-5 uzasadnienia swojego wyroku, trafnie wskazując, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji znajdują potwierdzenie w kilku przekonujących dowodach, których obrońca nie podważył alternatywną, wiarygodną wersją zdarzenia, w sprawie nie zidentyfikowano także innych, potencjalnych sprawców kradzieży z włamaniem. Zgodnie ze zweryfikowanymi przez Sąd II instancji ustaleniami faktycznymi dokonanymi na podstawie m.in. monitoringu sąsiadów, zeznań sąsiadów, D.K. wszedł do domu pokrzywdzonych na kilkanaście minut podczas ich nieobecności, co nie jest kompatybilne z prezentowaną linią obrony w postaci rzekomego prowadzenia przez skazanego zbiórki ubrań. Do wątpliwych w ocenie skarżącego zagadnień dotyczących przełamania zabezpieczenia sejfów, braku śladów na miejscu zdarzenia, jak też

wysokości skradzionej kwoty, Sąd odwoławczy rzetelnie się ustosunkował, konstatając, że nie ma wątpliwości, że w sprawie doszło do kradzieży z włamaniem w sposób opisany przez Sąd I instancji.

Drugi zarzut kasacji, sformułowany alternatywnie jako rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 366 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutu wywiedzionego w środku odwoławczym w zakresie całkowicie dowolnej oceny materiału dowodowego dokonanego przez Sąd I instancji, również okazał się oczywiście bezzasadny. Sąd odwoławczy, jak już wyżej wskazano, rzetelnie odniósł się do oceny dowodów w sprawie i wskazywanej przez skarżącego linii obrony, nie dostrzegając żadnych skutecznych argumentów mogących prowadzić do podważenia analizy dokonanej przez Sąd Rejonowy, która znajdowała się pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd II instancji, po zweryfikowaniu materiału dowodowego, który legł u podstaw wydanego wyroku skazującego, podzielił stanowisko Sądu I instancji co do oceny poszczególnych dowodów, a w konsekwencji o braku wątpliwości w zakresie ustalonego sprawstwa oskarżonego.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazy prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na zasadzie wyjątku od ogólnej reguły, zwalniając skazanego z ich ponoszenia z uwagi na jego sytuację materialną skutkującą przyznaniem obrońcy z urzędu na potrzeby postępowania kasacyjnego, a także z uwagi na jego pobyt w izolacji penitencjarnej.

Uwzględnieniu podlegał również zgłoszony w kasacji wniosek obrońcy z urzędu o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia, którego wysokość ustalono według § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]